

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3031/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужила АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Александар Стојковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1207/18 од 18.02.2019. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1207/18 од 18.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1207/18 од 18.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 175/17 од 22.12.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили АА плати на име новчаног обештећења за имовинску штету која јој је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског, сада Основног суда у Врању И 1349/17 износ од 113.778,13 динара са законском затезном каматом од 10.12.2003. године до исплате, на име трошкова парничног поступка 29.195,50 динара са законском затезном каматом од 17.04.2004. године до исплате и на име трошкова извршног поступка 22.108,50 динара са законском затезном каматом од 21.06.2017. године као дана подношења тужбе па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили ББ плати на име новчаног обештећења за имовинску штету која јој је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског сада Основног суда у Врању И 1349/17, 111.411,51 динар са законском затезном каматом од 10.12.2003. године до исплате, на име трошкова парничног поступка 29.195,50 динара са законском затезном каматом од 14.07.2004. године до исплате и на име трошкова извршног поступка 22.108,50 динара са законском затезном каматом од 21.06.2007. године као дана подношења тужбе па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијени су тужбени захтеви тужила у делу којим су тражиле да се обавезе тужена да јој на име трошкова извршног поступка плати веће износе од досуђених, а до тражених износа од по 36.000,00 динара, односно за износ од по 13.891,50 динара, као и камату на овај износ. Обавезана је тужена да тужилима плати на име трошкова

парничног поступка укупно 30.000,00 динара са законском затезном каматом од 22.12.2017. године као дана пресуђења па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1207/18 од 18.02.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене у усвајајућем делу у ставу првом и другом, као и у делу одлуке о трошковима парничног поступка у ставу четвртм изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врању Прр1 175/17 од 16.11.2017. године у ставу четвртм изреке и у делу одлуке о законској затезној камати на досуђени износ трошкова парничног поступка, тако што је обавезана тужена да тужилама на признати износ трошкова парничног поступка од 30.000,00 динара плати законску затезну камату почев од извршности до исплате, док је одбијен део захтева за исплату законске затезне камате на наведени износ трошкова поступка од 22.12.2017. године као дана пресуђења па до извршности. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужиле су поднеле одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади на име новчаног обештећења за имовинску штету која је тужилама изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 1349/17 којом је утврђено да је тужбени захтев основан, а тужена обавезана да наведену накнаду плати тужилама са припадајућом каматом. О овом праву тужилца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за одлучивањем о ревизији тужене као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

Из наведених ралога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 21.06.2017. године, ради накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року. Вредност предмета спора за тужиљу АА је 165.082,13 динара, а за тужиљу ББ 165.715,51 динар.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме побијана вредност предмета спора за сваку тужиљу појединачно, не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да је реч о спору мале вредности, то значи да ревизија тужене није дозвољена у складу са чланом 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић